

גיליון 319

ידיעת היום

ליקוטי הלכות - רבי נתן

התחזקות

השם יתברך ברוב מצפוני סתרי דרכיו והנהגותיו הסתומים והנעלמים מכל רעיון וחקר, המטיר על הארץ גשם שוטף וזרם מים כבירים של כפירות ואפיקורסות מארובות השמים באחרית הימים האלה, עד אשר נתכנס כל ההרים הגבוהים, שהם הנכבדים ואנשי שם. וברוב חמלתו הקדים רפואה והצלה ושלח לנו איש כלבבו, אשר מצא חן בעיניו ויקרא שמו נחמן וציווה לו לבנות תיבת האמת והאמונה, אשר כל מי שרוצה להינצל, בא יבוא בחדריו ויסגור בדתותיו וייתחבא בצל חוכמתו הנוראה.

רבי ישראל דב אוזסר

התחדשות

אין זה משנה מה אנחנו מרגישים לגבי עצמנו, לפני השם יתברך אנחנו חשובים ואהובים, כל תנועה ומחשבה טובה, כל רצון טוב יקרים מאוד אצל בורא עולם. מכל מחשבה דיבור ומעשה נבנים ונבראים בנינים נפלאים, כל מה שאנו צריכים זה לתת לרבינו חומר ולבנים והוא כבר יגמור את בניין הקדושה של כל אחד מאיתנו.

העולם הזה מלא באוצרות, בכל מקום בכל זמן, בכל מצב שעובר עלינו, אנחנו יכולים לקשר עצמנו אליו ויתברך. לקחת ולחטוף איזה מעט טוב ולהפוך אותו לאוצר נצחי. אומר רבי נתן שהמעט טוב שזכינו להיאחז בו בעולם הזה, זה יישאר שלנו כאוצר גדול לנצח.

כל אחד מאיתנו הוא יהלום זהיר, בריה יחידה ומיוחדת שלא היה כמוה מאז בריאת העולם, בכל אחד ואחת מאיתנו יש נקודה ייחודית שאין לאף אחד בעולם, את הנקודה הזאת יש להרים ולרומם, להשתמש איתה, לייקר אותה, ואיתה האיר את העולם כולו.

חודש טוב ומבורך

נצרך לבריות אעפ"י שמקבל מהם כנ"ל מאחר שיודע זאת בידיעה ברורה וזכה, וזהו בחינת אמת, כי זה עיקר האמת כשיודעין שהפועל מקושר בהכח וכולא חד ואין שום דבר בלעדו ויתברך כנ"ל רק כולא חד, אז דווקא זוכין לאמת. כי עיקר האמת הוא רק אחד וכמבואר היטב בדברי רבינו ז"ל במאמר אמר רבי עקיבא כשתגיעו לאבני שיש טהור אל תאמרו מים מים, עיין שם היטב, כי עיקר האמת הוא רק כשמקשרין אחר הבריאה בקודם הבריאה שהוא כולא חד, עיין שם היטב.

נמצא שעיקר האמת כשאין נצרך לבריות, דהיינו כשיודע שאין שום בריאה בעולם רק הכל אין נגדו ואחר הבריאה הוא כמו קודם הבריאה, כי הפועל מקושר בהכח וכנ"ל ואזי הוא בחינת אמת, כי זה עיקר האמת כשיודעין שכולא חד כנ"ל, כי כל זמן שאין יודעין זאת, אין האמת בשלמות.

וכל המצוות ועשיות שלנו בזה העולם, הכל בבחינת מוציא מכה אל הפועל, כי באמת אעפ"י שכבר ברא השם יתברך את כל העולם כולו, הארץ וכל אשר עליה, עם כל זה הכל תלוי ביד ישראל שאנו צריכין בכל יום ממש לחדש את העולם ולהוציאו מכה אל הפועל ע"י עבודתנו במצוות ובמעשים טובים בבחינת המחדש בטובו בכל יום תמיד מעשה בראשית, אין טוב אלא צדיק, דהיינו כלל ישראל שנקראים כולם צדיקים, כמו שכתוב 'ועמך כולם צדיקים' כי על ידם השם יתברך מחדש בכל יום תמיד מעשה בראשית, כי אעפ"י שכבר ברא השם יתברך את כל העולם, אעפ"י כן כל העולם כולו צריך תיקון וברור כידוע, לתקן העולם מקלקולו שנתקלקל ע"י חטא אדם הראשון ועל כן צריכין לחדש העולם בכל יום ולהוציאו מכה אל הפועל מחדש בכל יום ממש כדי לחדשו ולתקנו ולבררו וזה עיקר כלל עבודתנו כידוע.

ואי אפשר לחדש העולם ולהוציאו מכה אל הפועל מחדש כי אם ע"י שמקשרין תחילה הפועל אל הכח, לחזור ולהעלות סוף מעשה אל המחשבה תחילה, וכשחוזר הפועל אל הכח, דהיינו שחוזר כל העולם כולו ונכלל בשרשו באין סוף כביכול, אזי חוזרין ומוציאין מחדש כל העולם מכה אל הפועל ואזי נתחדש ונתברר ונתתקן ע"י זה כי זה עיקר הברור והתיקון כשמעלין לשרשו ושם נתחדש ונתתקן הכל כידוע.

וזה עיקר בחינת המשא ומתן שיוצא הדבר מרשות לרשות והכל בשביל הברור, והברור שנתברר הדבר הוא בחינת חידוש ממש כאילו נברא מחדש כנ"ל. ועל כן אי אפשר שיוצא הדבר מרשות לרשות כי אם כשחוזר הדבר מתחילה לשרשו אל הכח הראשון כביכול ומשם חוזר הדבר ונמשך לרשות חברו וע"י זה נתברר ונתחדש הדבר כנ"ל.

ומשפט ב- מתנת שכיב מרע ב

וזוהי חנית מה שכתב רבינו ז"ל שאי אפשר להוציא מכה אל הפועל כי אם ע"י האמת, דהיינו כשאין נצרך לבריות, שאז דווקא האמת בשלמות עיין שם. כי לכאורה באמת לכאורה קשה, אם כן הצדיקים הגדולים, שרובם ככולם פרנסתם ממה שמקבלים מהמון העם, אם כן לפי זה הם רחוקים ח"ו מן האמת ח"ו. וכבר שמעתי בפרוש מעין קושיא זו מפי רבינו הגדול ז"ל בזה הלשון, על מה שאנו מבקשים ואל תצרכי לידי מתנת בשר ודם. איך אלו המקבלים שפרנסתם מזה, איך הם מכונים בתפילה זו.

אך באמת עיקר בקשתנו הוא ואל תצרכי לידי מתנת בשר ודם, בשר ודם דווקא, כי באמת עיקר התכלית שצריכים לידע כי אין עוד מלבדו, אין עוד ממש, דהיינו שאין שום דבר נמצא בעולם כלל רק הוא יתברך לבדו, כי השם הוא האלוקים בשמיים ממעל ועל הארץ מתחת אין עוד, אין עוד ממש, כי אין שום דבר נמצא בעולם כלל כלל לא, רק הוא לבדו יתברך כי הכל הבל וכלא כלא קמה, כלא ממש וכן ראיתי בשל"ה שפרש כן הפסוק הנ"ל 'יודעת היום והשבות אל לבבך כי השם הוא האלוקים בשמיים ממעל ועל הארץ מתחת אין עוד' ולפי פשוטו הכוונה שאין עוד אלוקים זולתו יתברך, אבל הוא ז"ל פרש שהכוונה שצריך לדעת ולהשיב אל ליבו שרק שרק השם הוא האלוקים בשמיים ממעל ועל הארץ מתחת, ואין עוד שום נברא ושום מציאות כלל, כי הכל אין ואפס ממש והכל בטל במציאות ממש נגדו יתברך. והן למעלה והן למטה, בשמים ממעל ועל הארץ מתחת הכל הבל ואפס ממש רק השם הוא האלוקים ואין עוד שום דבר כלל, ודבר זה אי אפשר להסביר רק כל חד לפום מה דמשער בלבה.

נמצא שעל פי האמת שהכל בטל נגדו יתברך והפועל נכלל בכח בבחינת סוף מעשה במחשבה תחילה. ועל כן אפילו כשמקבלים מאחד פרנסה או כיוצא, הוא מקבל ממנו יתברך בעצמו מאחר שיודע שהכל אין ואפס ומקשר הפועל אל הכוח כנ"ל אזי הוא מקבל רק מהכח הראשון דהיינו מהבורא יתברך. וזה עיקר בקשתנו שאנו מבקשין ואל תצרכי לידי מתנת בשר ודם, מתנת בשר ודם דווקא שלא לטעות ולחשוב ח"ו שמקבל מהבשר ודם ממש, דהיינו מגשמיית הגוף, רק אפילו כשמקבל מאדם ידע שמקבל מהכח הראשון, כי הפועל מקושר בהכח הנ"ל.

וזה בחינת מה שכתב רבינו ז"ל, שעיקר האמת הוא כשאין נצרך לבריות כנ"ל, כי עינינו רואין שרוב בני אדם הם נצרכים לבריות, כי מתפרנסין זה מזה וכל אחד צריך לטובתו של חברו. ומאחר שהוא צריך לאיזה דבר לחברו הוא בכלל נצרך לבריות ואם כן בוודאי כמעט כל העולם הם נצרכין לבריות. אך העיקר הוא בחינה הנ"ל דהיינו לידע שהכל מקושר בו יתברך ובטל נגדו יתברך ממש וכל מה שמקבל מחברו, הכל מקבל ממנו יתברך ממש וכנ"ל ואזי הוא בוודאי אינו

נצחית ואנחנו מתחילים את נהר האמת נהר האמת!

עיקר מעלת הביטחון היא לבטוח בהשם ולעשות טוב, כמו שכתוב "בטח בהשם ועשה טוב" דהיינו שלא יבלבל את עצמו בתורתו ועבודתו מחמת דאגות וטרדות הפרנסה, רק יבטח בהשם שיפרנסו כל ימי חייו. וידע ויאמין שפרנסתו אינה תלויה בכמות או באיכות העבודה שעובד אלא בברכה שהשם משפיע עליו, אלא שכל אחד צריך ומחויב לעשות השתדלות כפי מדרגתו כדי שיוצר כלי ששם תבוא הברכה. כמו כן ירבה בצדקה וגמילות חסדים ויוציא ממון על עסקי מצוות ויבטח בהשם שימלא לו כל מחסורו ובגלל ובזכות זה יברכהו השם.

כי הביטחון הוא הכלי שעל ידו יורדים כל ההשפעות לאדם. כי על ידי שמסתכל וצופה להשם יתברך לבד ובטוח בו, על ידי זה עושה כלי להשפיע לו השפע והפרנסה בעת ובזמן ובמקום שצריך לו. כמו שכתוב "הבטח בהשם חסד יסובבנו" ויש כמה מעלות ומדרגות בביטחון עד אין סוף. ואין מצפים ומנסים את האדם אלא כפי מדרגתו וכפי האמונה שיש לו.

אפילו אם יודע בעצמו שאין מעשיו עולים יפה כראוי, אל ייפול מהביטחון מחמת זה לומר: מי אנוכי לבטוח ולהישען בהשם יתברך מאחר שהרעותי את מעשי כל כך! רק יבטח בחסדי השם שלא תמנו וברחמינו שאינם כלים, שירחם עליו גם כן ויוצא אותו, כי טוב השם לכל. ואל יטריד עצמו בדאגות וטרדות עולם הזה מחמת קטנותו בעיני עצמו. אך לא יעשה עוולה או ישקר ויגזל חס ושלום ויבטח בהשם שיציל אותו, כי זהו בטחון של שקר וניקרא "מבטח בוגד" וגם לא ילווה מכמה אנשים ויבטח בהשם שיחזיר לו את חובותיו. רק יבטח בהשם שיהיג אותו ויכלכל אותו עם האמצעים המצויים בידיו.

ותכלית שלמות הביטחון הוא כמאמר דוד המלך בספר תהילים "כגמול עלי אמו" שכמו שהתינוק סומך ובטוח באימו שתספק לו את כל צרכיו, כך יבטח האדם בקדוש ברוך הוא שידאג לו בצורה הטובה ביותר ויספק לו את כל צרכיו. רק לפעמים אין האדם יודע ומבין מה טוב יותר בשבילו ומהרהר אחר מה שעובר עליו ואינו מתרצה. אך צריך לבטוח שכל מה שהשם יתברך עושה איתי הכל לטובתי בין אם אני מבין או לא. ולא יהרהר האדם אחר מידותיו ויראה את החסד הנפלא והאין סופי שהשם עושה עימו בכל עת. גם בהרחבה וגם בתוקף הדחוקות. וכמו שההורים יודעים טוב יותר מה טוב בשביל ילדם, כך השם יתברך יודע טוב יותר מאיתנו מה טוב בשבילנו בעולם הזה וכיצד להוביל אותנו אל תיקונו הנצחי.

על כן, צריך לבטוח בהשם מאוד ואסור לחשוב מיום לחברו, כי השפע יורד בכל יום, כי כל יום ויום יש לו שפע משלו. ועל כן המן שירד לאבותינו במדבר היה בבחינת בטחון, שאי אפשר היה להותיר ממנו כלל מיום לחברו ותכף שהיו משהין אותו היה מתקלקל לגמרי. כמו כן צריך גם האדם להודות להשם יתברך בכל יום ויום על כל השפע והחסדים שהושפעו לו בזה היום ועל ידי התודה וההודאה מושך על עצמו חסדים נוספים ובטוח בטובו האין סופי של הבורא יתברך שרוצה לספק לו את כל צרכיו רק במידה ובגבול שלא יזיקו לו.

ישנם פעמים שאך ביומו האחרון של האדם הוא יראה את תוצאות עבודתו ומעשיו, כמו שכתוב רבי נתן זיע"א (ליקוטי הלכות - אורח חיים א'- ברכת השחר ה') "וגם דעת לנבון נקל שזה הפסוק "ובא השמש וטהר ואחר יאכל מן הקדשים" מרמז על ביאת שמשו ביומו האחרון, בעת פטירתו שהוא בחינת ביאת השמש של כל ימי חייו, שיש שעיקר גמור טהרתו יזכה רק אחר ביאת שמשו לגמרי, וכעין שאמרו רז"ל, שיש כמה וכמה שאף על פי שעשו תשובה והיה להם יסורים, עדיין תשובה ויום כיפור ויסורין תולין, עד יום המיתה שמכפר".

ואף זאת בתנאי שכל חייו עשה כל מה שהוא יכול, כמו שממשיך רבי נתן "ועל כן כל מי שהוא בבחינת הזאת, אם יפול ח"ו בדעתו מחמת זה שעובר עליו, לא יזכה גם אחר יום המיתה שהוא אחר ביאת שמשו לאכול מן הקדשים, כי בוודאי הטמא לגמרי ולא טבל עדיין, אין מועיל לו הערב שמש, רק זה שהתייגע כל ימיו בכל מה שעבר עליו והתחזק ברצון וטבל במקווה והתחיל בכל יום לטהר עצמו, אף על פי שלא עלתה בידו להיטהר בשלמות, אף על פי כן לית רעותא טבא דאיתאביד' (אין רצון טוב שנאבד), מכל שכן דיבור טוב ומעשה טוב.

עד שיזכה שתושלם טהרתו אחר ביאת שמשו ביומו האחרון, בבחינת ובא השמש וטהר ואחר יאכל מן הקדשים, שהוא חלקו הטוב לעולם הבא שיזכה אליו תיכף אחר ביאת שמשו, ולא יצטרך להתגלגל ולסבול מה שצריך לסבול מי שלא הכין את עצמו כלל בימי חייו.

כי אז ביום האחרון מתקבצים כל מה שחטף טוב בזה העולם בכל יום ויום וכל רצון ורצון טוב שהיה לו בכל יום ויום כל ימי חייו, ורק זה הוא תקוותו והשארית לנצח. ואז ידע ויבין כל אחד ואחד החילוק שבין מי שהשתדל ורדף אחר התכלית ברצונות חזקים בכל יום אף על פי שלא זכה אליו בשלמות ובין מי שלא השתדל כלל".

היוצא לנו מאלו הדברים, כי לעיתים רק לאחר המאה ועשרים נודע לאדם מה הוא בכלל פעל ועשה ומה נעשה מכל מחשבה ודיבור ומעשה טוב שעשה ובעיקר מכל הרצונות הטובים ולאן הוא התקדם והגיע כל ימי חייו.

ידוע ומפורסם המשפט המנצח של התם הקדוש בסיפור המעשה מחכם ותם "זה מעשה שלי וזה מעשה שלו ועוד למה לנו לדבר מאחרים" כאשר אשתו הייתה שואלת אותו מפני מה כל שאר הרצענים מרווחים כך וכך ואילו אתה מרוויח חצי מהם, היה עונה לה התם הקדוש את המשפט הזה שטומן בחובו צורת הסתכלות שלימה על החיים.

בפשט הדברים כמובן שכל אחד מאיתנו צריך להיות מרוכז בדברים שלו ובמה שהשם יתברך חנן אותו ולא להסתכל על ענייניהם של אחרים, רק כך יוכל להיות שמח בחלקו ולא ליפול לקנאה או לעיין צרה על אחרים. אך בעומק הדברים רבינו השתמש במילה 'מעשה' דווקא כלומר הוא בא לרמוז לנו מה היא הסיבה האמיתית שהאדם צריך להיות מרוכז בדברים השייכים לו ולא להסתכל על אחרים.

כל אחד מאיתנו הוא סיפור מעשה בפני עצמו, מרגע שהוא נשלח לעולם כבר רקם לו השם יתברך את כל התנאים, ואת כל הכישרונות, ואת כל האנשים הסובבים אותו. כל אחד מאיתנו הוא הגיבור בסיפור המעשה האישי שלו שזה סיפור חייו. כל אחד מאיתנו מקבל את הכוחות ואת התנאים והניסיונות שמאמימים רק לו, ואם כך הדבר כיצד יכול האדם לקנא או להסתכל על אדם אחר כאשר הוא סיפור נעשה אחר לגמרי, יש לו את השליחות שלו, את התיקון האישי שלו בעולם, את היכולות התכונות והכישרונות שאיתם הוא נולד. אין שום מקום או בסיס להשוואה בין שני אנשים כי כל אחד הוא עולם שלם בפני עצמו וסיפור מעשה שלא היה בעולם.

כאשר האדם הולך בצורת התבוננות כזאת, הרי שהוא רגוע ושמח תמיד כמו התם הקדוש, כי הוא יודע שמה שיש לו ומה שהוא עובר, זה הכל בהשגחה פרטית מדויקת מאת הבורא יתברך שמו והכל לטובתו ולתיקונו. הכל נועד כדי ללמד את האדם לגדל ולעלות אותו, ואם כך היא המציאות, אין שום מקום להסתכל על אחרים ועל מה שיש להם או שאין להם, כל מה שנשאר לנו זה לשמוח ולקבל הכל באהבה.

שיעורים בסיפורי מעשיות בקו השיעורים שלנו - 03-7739866

**עובר עליך התמודדויות וקשיים?
אחי! מה שלא מחסל אותך - מחשל אותך...**

בעל: "אשתי היקרה, איך אני יכול לעזור לך לקראת פסח?", אישה: "לך תפרק את הסוכה!".

איש אחד הגיע לבית כנסת עם אבן גדולה על הראש. שאלו אותו המתפללים: "למה יש לך אבן על הראש?" אמר להם: "כתוב שצריך להתפלל בכבוד ראש".

בס"ד

המעוניינים לזכות את הרבים ניתן לקבל חבילה של 40 חוברות ופרוספקטים - תיקון הכללי, תפילות לנשים, נשמת כל חי, תודה והודאה, התבודדות ושמחה.

החבילה והמשלוח ללא תשלום.

המלאי מוגבל כל הקודם זוכה

יש לשלוח בקשה במייל עם שם וכתובת orhagnuz@gmail.com או בטל: 0533-155453

תרמו בעיין יפה להפצת תורת רבינו בעולם - אשריכם ישראל

בהירות הדרך

הרב ברוך זרובבל

מבואר ע"פ התורה הקדושה ועל פי ספרי רבינו, שאי אפשר להתקרב אל הקדושה, כי אם ע"י עזות, לעמוד כנגד כל המונעים אותו מעבודת השם ולהתגבר על כל המניעות ומכשולים העומדים בדרכו, ומצד שני צריך האדם כמוהו להיות בענוה שהיא שורש כל המידות הטובות.

ואם כך נשאלת השאלה, כיצד יוכל האדם לדעת כיצד לנהוג ובאיזה מידה נכונה, כי בוודאי אם יחטיא את המטרה ולא ישתמש במידת העזות במקומות ובמצבים הנכונים הרי הוא יכול לפגום יותר מאשר להועיל. וכמו כן אם לא ישתמש נכון במידת הענוה ויפול לענוה פסולה, שאין הוא ראויה או שאין לו את היכולת לעשות את המצוות, הרי שגם כאן יכול הדבר להזיק במקום להועיל.

את העניין הזה מבאר רבי נתן, בליקוטי הלכות, יורה דעה א', הלכות ביצים ד': "זוהי בחינת סימני ביצים, שנתנו חז"ל סימן הביצים - ראשו האחד 'כד' ועגול וראשו השני 'חד' ועגול, אז אפשר שהם טהורים, אבל שני ראשיה 'כדים' או 'חדים', הם בוודאי טמאים. 'חד' זה בחינת עזות, שהוא עז וחרף לעמוד כנגד הרוצים למנוע מהקדושה באמת, אבל מצד שני הוא 'כד' שזה בחינת בושה דקדושה. אבל אם שני ראשיהם 'כדים' או שני ראשיהם 'חדים' הם בוודאי טמאים, היינו כשרואין אחד שהוא בחינת בושת מכל צדדיו שאין בו שום עזות כלל, זה בוודאי מצד הטומאה ואי אפשר לו להתקרב אל הקדושה, כי אי אפשר להתקרב אל התורה ואל הקדושה, כי אם ע"י עזות, כמו שכתוב מפני מה נתנה תורה לישראל? מפני שהם עזים. וכן אם שני ראשיה 'חדים', דהיינו שהוא רק מלא עזות ואין בו בושת כלל, הוא גם כן בוודאי טמא, כי זה סימן שהעזות שלו הוא עזות דס"א שהוא בחינת "עז פנים לגיהנום".

נמצא שכל אדם הרוצה להתקרב אל הקדושה, אל הצדיקים ואל עבודת השם באמת, צריך שיהיה לו את שתי המידות האלו, עזות וענוה, וידע כיצד להשתמש בהם במידה הנכונה בהתאם למקום ולמצב. מצד אחד להיות עז כנגד המונעים והמכשולים העומדים בדרכו, אבל לא להתנהג בעזות כנגד אנשים אלא ינהג בענוה כלפי כל אדם. ומצד שני יאחז בבושת פנים, שידע את מקומו ואת החסד הגדול שהשם יתברך עושה עימו על אף כל הפגמים והחסרונות שיש בו, אך שלא יפול חלילה לענוה פסולה, שיחשוב ויאמר לעצמו שאין הוא ראוי ואין לו את הכוחות והיכולת להתקרב ולהתעלות, אלא יאמין בעצמו שהוא יקר וחשוב בעיני השם יתברך, ובעזרתו יתברך יוכל להגיע לכל המעלות. ואם כך, עיקר הידיעה והדעת כיצד לנהוג בכל מצב ומקום תלויים בלימוד התורה ובהרגשת הלב, שישלב תמיד את שתי המידות יחד, עזות וענוה, ויגביר אחת על השנייה בהתאם למצב ולעניין בו הוא נמצא.

השגחה פרטית

המוהרא"ש

שאלה - אני מתחזק מאוד מספרי הצדיק ושואב מהם הרבה כח. מה אני יכול לעשות שתאוות ניאוף משתלטת עלי, ונכשלתי כבר בכל העברות שבעולם וכו', ואני שקוע בזה כל הזמן? איך אני יכול לצאת מזה?

תשובה - רבינו ז"ל אמר (שיחות הר"ן יט'): 'נכספתי מאוד להמשיך את העולם אל העשייה, שיהיה חיוב אצל כל אחד ואחד ללמוד כך וכך בכל יום לא יעבור, וכיוצא. ואמר: שאפילו אותם האנשים הרחוקים מן הקדושה מאוד, שנלכדו במצודה רעה, עד שרגילין בעברות, ח"ו, אעפ"י כן הכח של התורה גדול כל כך, עד שיכולה להוציא אותם מן העברות שרגילין בהם, ח"ו. ואם יעשו ידם חוק קבוע וחיוב חזק, ללמוד בכל יום ויום כך וכך, יהיה איך שיהיה, בוודאי יזכו לצאת ממצודתם הרעה ע"י התורה, כי כח התורה גדול מאוד'. וכל עיקר מגמתו וחפצו היה תמיד רק לעובדות ועשיות של קדושה, בלי שום חכמות כלל, רק שנוססוק תמיד בעשיות של קדושה בפשיטות, דהיינו להרבות בלימוד התורה ולעשות מצוות הרבה בכל יום ולהרבות בתפילה ותחנונים תמיד, והכל בפשיטות בלי שום חכמות כלל, והזהיר מאוד להיות בשמחה תמיד והרבה מאוד לדבר עימו מעניין השמחה. ואמר רבינו ז"ל (ליקוטי מוהר"ן לו'): כשבוערת באדם תאוות ניאוף, עליו ללכת במקום שאין שם בני אדם ולצעוק להשם ע' קלין ולבקש רחמים ותחנונים על עצמו, שיחוס וירחם עליו הקב"ה, שיזכה לצאת מהשיגעון הזה שהוא תאוות ניאוף הנובעת בו כאש.

ולכן תקיים את שניהם, הן ללמוד ולומר בכל יום ח"י פרקים משניות חוק ולא יעבור והן להתבודד אליו יתברך, שהתפילה יש לה כח עצום מאוד, כמאמרם ז"ל: "אל תראי תולעת יעקב" למה נמשלו ישראל לתולעת? לומר לך, מה תולעת הזה אינו מכה את הארזים אלא בפיו, והוא רך ומכה את הקשה, כך אין להם לישראל אלא תפילה, שהעכו"ם נמשלו כארזים, שנאמר "הנה אשור ארז בלבנון" וכתב "וישבר השם את ארזי הלבנון" וכשהם מתגברים עליהם - חוזרים בתשובה וצועקים ומתפללים והקב"ה עונה להם ישראל בעת צרה.

דיבורי אמונה

רבי לוי יצחק בנדר

שמחה. כי הרי בתורה י' בחלק שני, כותב רבינו, שלבוא לישוב הדעת, היינו שיוכל ליישב דעתו ולדבר דיבורים להשם יתברך, זה רק ע"י שמחה, כי רק ע"י שמחה, מוחו הוא בחירות ויכול לנהלו כרצונו.

כלומר, שדרך רבינו האמיתית היא רק ע"י שהוא בשמחה תמיד ובכל מצב שהוא, יהיה איך שיהיה, צריך לשמוח בהשם. אין לו שום היתר להיות במרה שחורה, גם אם אנו כמו שאנו ובאיזה מצב שרק נהיה, אנו שמחים, מאמינים ובוטחים באבינו שבשמיים, שאף אם אנו כמו שאנו, השם עימו... ובוודאי נזכה לשוב אליו יתברך.

כי הלא העצה האחת והיחידה היא אך ורק להרבות בדיבורים להשם יתברך, ואם הוא לא יהיה בשמחה ובחרות - איך יהיה לו ישוב הדעת לדבר דיבורים? כי לבוא לישוב הדעת הוא רק ע"י שמחה. ואף שנעשה עימו מה שנעשה - על זה גופא צריך לדבר ולספר להשם יתברך, להתחנן ולבקש על נפשו מלפניו...

נמצא שהעצה היעוצה כיצד לקיים עצות רבינו, שהעיקרית והיסודית ביניהם היא, ליישב תמיד את דעתו ולדבר דיבורים להשם יתברך, היא רק ע"י שמחה.

התחילו להשתמש באוצרותיכם, חדלו מלהיות עניים... יש לנו ברוך השם אוצרות, בכל אשר ניפנה, הנה האוצר היקר שהנחילנו רבינו, של הקימה בעת רצון ולדבר דיבור להשם יתברך... איזה אוצר יקר הוא זה... אך צריך להשתמש בו, ולא להשאירו בצד כאין לו דורשים... הרי אתם יכולים להיות חיים יפים ונאים, אינכם מחויבים להיות עניים...

לשונות אלו שיצאו מפי רבינו הקדוש, מופנים לכל אחד ואחד מאיתנו: אתה ברסלבר חסיד, אתה יודע מרבי כזה, יכול אתה להיות חיים יפים, לא להיות עני... השתמש באוצרות, התחל לדבר להשם יתברך. למי יש אוצר כזה שהוא יכול לדבר תמיד, בכל עת ובכל זמן דיבורים להשם יתברך, כמו שלימד אותנו רבינו... כל הון דעלמא לא ישווה לאוצר יקר מכל יקר כזה. לדבר דיבורים לפני השם יתברך, ועוד בעת רצון כזה של חצות לילה, כמה זה עשוי לקרב את האדם לבוראו!

אך מה שחסרה לנו - היא התחדשות.

רבינו שונא היה את הזיקנה, כל דיבור ודיבור של רבינו צריך להיות חדש אצלנו, כאילו פעם ראשונה אנו הולכים לקיים את העצות הנפלאות של רבינו. אך זאת צריך לדעת, כי לקיים את העצות כדבעי, אפשר רק ע"י

ט"ו

"מי שנוגע בי מעט מה יקרה מעלתו לעולמי עד ולנצח נצחים!"

הצטרפו להפצת אור רבינו בע

חבילת אלונים להפ

בתרומה טמאית

זכות רבינו הקדוש תאמר לכם

בהירות הדרך - תוכנית בשידור חי

לימוד שבועי בדרכו ותורתו של רבינו הקדוש ברדיו ברסלב ובקו השיעורים שלנו 03-7739866 לקבלת צינטוק בתחילת השיעור הרשמו בשלוחה 5.

• לעילוי נשמת •

אברהם בן פנינה ז"ל
ציון בן שרה ז"ל
צורי בן אילנה ז"ל
ת.נ.צ.ב.ה

המעוניינים בהקדשה של העלון 0544-525396